

Vítězstvo Srdca

MATKA VŠETKÝCH NÁRODOV,
CESTA K PRAVÉMU POKOJU

Rodina Panny Márie

2009 (IV) / č. 69

Zlaté jubileum

Plní vďačnosti sme mohli tento rok putovať do diecézy Jeho Eminencie kardinála Joachima Meisnera na modlitbový deň ku cti Matky všetkých národov. Na turíčnu nedeľu 31. mája sa v kolínskej Lanxess Arene zhromaždilo okolo 3500 pútnikov. Bolo to zvláštne vedenie Prozreteľnosti, pretože práve tento deň bol zlatým jubileom – presne 31. mája pred päťdesiatimi rokmi sa totiž v Amsterdame posledný raz zjavila Panna Mária ako *Žena – Matka všetkých národov!*

Kňazi, bratia a sestry nášho spoločenstva v spolupráci s viacerými pomocníkmi zmenili arénu počas jednej noci na mariánsky modlitbový stan. Posledné úpravy sa ukončili až ráno, keď začali prichádzať prví pútnici. Štyridsiatimi autobusmi pricestovali z Holandska, Rakúska, Talianska, Luxemburska, Švajčiarska a zo Slovenska. Zo samotného Nemecka prišlo 30 autobusov!

Na modlitbovom dni sa zúčastnili aj veriaci indických farností z Kolína, Essenu a Aachenu, ako aj emigranti z Indonézie. Hostia z Lichtenštajnska, Írska, Škótska, Hongkongu, Švédska, Sicílie a Kanady dodali dňu skutočne medzinárodný charakter.

Opri spoločných modlitbách a spevoch, prednáškach a svedectvách ocenili prítomní predovšetkým prítomnosť kolínskeho arcibiskupa, ktorý v rodinnej atmosfére slávil pri milostivom obraze sviatok Turíc. Opakovaným potleskom počas jeho zaujímavej homílie a spontánnou odpoveďou na jeho otázku na konci liturgie „*Kto podopiera biskupa?*“ vyjadrili veriaci kardinálovi Meisnerovi svoju duchovnú podporu.

Aj neskôr, na spiatočnej ceste domov vydali pútnici v autobusoch svedectvo, ako veľmi ich posilnili a povzbudili hlboké myšlienky kardinálovej kázne.

Turíčnu slávnostnú svätú omšu, ktorú koncelebroval aj J. E. Jozef M. Punt z Amsterdamu, 52 kňazov a 6 diakonov, mohli počúvať aj mnohí poslucháči prostredníctvom Rádia Horeb, Rádia Mária a rádia kolínskeho Dómu; na internete bolo dokonca možné sledovať i obraz.

Pútnici boli veľmi sústredení, a tak vládla počas celého dňa intenzívna atmosféra modlitby. Dlhé rady boli aj pred spovednicami. P. Tomáš Libant, ktorý pôsobí v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch v Čechách, večer dosvedčil: „*Ani na jednom z posledných dvanástich modlitbových dní, ktoré sme mohli zorganizovať, som nemal také hlboké spovede ako počas tohto dňa v Kolíne.*“ Aj sestry z kuchyne nám povedali: „*Viackrát za nami prišli kňazi, ktorí od rána spovedali, a pýtali vreckovky pre svojich kajúcnikov.*“

Pred odchodom domov prišli za nami osobne viacerí pútnici a plní radosti ďakovali, pretože sa cítili vnútorne obdarovaní a šťastní. Už cez obednú prestávku, po prvej prednáške P. Paula Mariu Sigla o Matke všetkých národov, oslovil istý starší kňaz jednu zo sestier: „*Viete, ja som dnes po prvýkrát na takomto dni modlitby. Som z diecézy Freiburg a veľmi sa ma dotklo, čo som práve počul na prednáške. Všetko, čo povedal páter, je pravda! Až dnes som si uvedomil, že Panna Mária vo Fatime nás chcela jednoduchou modlitbou ruženca zachrániť pred vojnou. A teraz nás vyzýva, aby sme prostredníctvom modlitby ‚Matky všetkých národov‘ spolupracovali na záchrane sveta pred veľkou svetovou katastrofou. A musím sa priznať, že ja som zatiaľ pre to nevykonan nič. Je to veľká zodpovednosť aj voči mojim veriacim doma vo farnosti. Teraz musím začať úplne nanovo a povedať to aj svojim veriacim.*“

Modlitbový deň v Kolíne neoslovil len pútnikov, ale – a to je možno ešte dojemnejšie – aj technikov

a zamestnancov rôznych firiem, ktorých sme poverili inštaláciou zvukovej a svetelnej techniky. Naši bratia a sestry, ktorí pred modlitbovým dňom a po ňom spolupracovali so sedemdesiatimi mladými ľuďmi, z ktorých väčšina bola neveriacich, nám povedali: „Väčšina z týchto do čierna poobliekaných a potetovaných vôbec nevyzerala tak, že by sa k nim človek mohol priblížiť s niečím náboženským. Ale keď sme s nimi nadviazali rozhovor, predsa len všetci celkom radi prijali obrázok s modlitbou.“

Veľká pozitívna odozva sa k nám dostala aj prostredníctvom telefónu, faxu a e-mailu; znovu a znovu sme počúvali: „Toto bol najintenzívnejší, najkrajší modlitbový deň. Neverili sme, že by sa to mohlo ešte stupňovať, ale Panna Mária to v Kolíne urobila.“

„Bolo to naozajstné obnovenie vo viere!“ – napísala sr. Claudia zo spoločenstva Blahoslavenstiev. A istý diplomovaný teológ z Frankfurtu vyjadril telefonicky svoje nadšenie zo svätej omše a z kázne (svätú omšu sledoval cez internet): „Obzvlášť však,“ zdôraznil, „ma dojala ‚Matka všetkých národov‘. Rád by som o tom vedel viac a chcel by som aj materiál, ktorý by som mohol potom použiť vo svojej pastoračii medzi chorými v nemocniciach.“

Aj v Kaplnke Matky všetkých národov v Amsterdame sa k nám dostávali pekné reakcie. Všetci pútnici z Amsterdamu sa zhodovali v názore: „Na budúci rok prídeme opäť, nech to bude kdekoľvek!“ Istý nemecký vodič Červeného kríža nám zatelefonoval: „Ja som bol už aj na majstrovstvách sveta vo futbale, ale to nebolo nič v porovnaní s tým, čo sme zakúsili tu na modlitbovom dni. Som nadšený. Keď pôjdem najbližšie s transportom humanitárnej pomoci do Rumunska – a chodievam tam často, opýtam sa tamojšieho biskupa, či môžem jednoduchým a chudobným ľuďom priniesť obrázok s modlitbou Matky všetkých národov, aby mohli aj oni spoznať Máriu ako svoju Matku.“ A objednal 10 000 obrázkov s modlitbou.

Toto isté predsavzatie si dala aj jedna pani z Poľska, ktorá sa zúčastnila na modlitbovom dni v Kolíne: „Najradšej by tam bol človek zostal týždeň. Teraz chcem obrázky s modlitbou rozdávať v Poľsku a rada by som nechala jeden obraz putovať, aby som tým mala aj ja účasť na svetovej akcii.“

Istá pani z okolia Kolína bola posolstvom Matky všetkých národov tak dotknutá, že sa ihneď rozhodla poslať mnohým známym kláštorom v Nemecku a v Poľsku obrázky s modlitbou a informačný materiál. Páter Bruno z Brazílie by chcel zase rozšíriť amsterdamský milostivý obraz vo veľkosti plagátu po celej Brazílii; tak nám to oznámil jeho sprievodca Bruno Holzer z južného Tirolska. A iná spolucestujúca v autobuse z južného Tirolska povedala: „Bola som už na mnohých známych pútnických miestach a získali si ma predovšetkým Lurdy. No čo som zažila v Kolíne, to presahuje všetko! Tak veľa lásky a jednoty! Bol to akoby malý raj!“

Dobrá správa k nám prišla i z Latinskej Ameriky. Predtým sa stala nasledovná udalosť: 27. mája 2009, teda len štyri dni pred modlitbovým dňom v Kolíne, prišlo do Kaplnky Matky všetkých národov nečakane osem osôb z Panamy. Marlene Moreno De Tovar, jedna z pútnikov, rozprávala: „Našu púť sme začali v Guadalupe v Mexiku a končíme ju teraz tu pri Matke všetkých národov v Amsterdame. Keď som sa pred milostivým obrazom v Guadalupe pozrela na napoly zatvorené oči Panny Márie, prosila som ju: ‚Pozri sa na mňa!‘ A keď som sa dnes večer modlila pred milostivým obrazom Matky všetkých národov, ona sa na mňa naozaj pozerala! V jej pohľade som spoznala volanie. Keď som potom počula o posolstvách, pochopila som, že mám dať v Paname vytlačiť jej obrázok s modlitbou. Hneď po návrate sa vynasnažím uskutočniť to.“

A naozaj, v e-maile zo 6. júna vyjadrila Marlene prosbu o litografiu amsterdamského obrazu a o povolenie tlačiť modlitbu v španielčine.

KÁZEŇ J. E. KARDINÁLA JOACHIMA MEISNERA

Milé sestry, milí bratia!

*S*viatok Turíc nám Cirkev predstavuje v ideálnom obraze, keď v Skutkoch apoštolov čítame: Apoštoli boli zhromaždení s Máriou, Ježišovou Matkou (porov. Sk 1,14).

Mária neodmysliteľne patrí už od počiatku k Cirkvi. Prvotná jeruzalemská komunita je normou každej kresťanskej komunity. Bez Márie žiadna Cirkev.

Príkazom doby pre každého kresťana je teda apoštolská prax, o ktorej nám hovorí Jánovo evanjelium: On, Ján, si vzal Máriu k sebe, do svojho príbytku (porov. Jn 19,27). Keby biskup vedel, že každá farnosť a každá rodina v jeho biskupstve prijala do „príbytku“ svojej existencie Máriu, vtedy by mohol pokojne spať. A keby vedel, že každý kresťan prijal Máriu do svojho života, potom by boli v jeho krajine v poriadku aj Božie veci.

Keď sú tu dnes v kolínskej Lanxess Arene zhromaždení ľudia a je tu s nimi aj Mária, potom by si ju mali odtiaľto vziať so sebou do svojho života. Čo si prinesieme do vlastného života, keď si so sebou berieme Máriu? S Máriou si do nášho osobného bytia prinášame Ducha Svätého, s ňou si prinášame horlivosť a ochotu počúvať Pána v každodennosti života.

Panna Mária je nositeľkou Ducha Svätého

*A*Ján si vzal Máriu k sebe do svojho príbytku. Mária zakúsila Turíce dvakrát. Prvý raz v izbičke v Nazarete, keď k nej prišiel anjel a povedal jej: „Zdravas’, milosti plná,“ (Lk 1,28), čo znamená toľko ako: Ty si duchaplná, plná Ducha Svätého.

A potom zakúsila Mária Turíce po druhýkrát s apoštolmi vo večeradle v Jeruzaleme, keď na ňu a na apoštolov zostúpil Duch Svätý v podobe horiacich jazykov. Preto kde je Mária, tam je oduševnenie. Tam má Cirkev mnoho duchovných povolaní a mnoho oduševnených, nadšených kresťanov.

A všade tam, kde Mária v Cirkvi nemá miesto, tam mizne oduševnenie, tam nie sú duchovné povolania, duchovní sa zriekajú odevu svojho stavu a niektorí sa svojho povolania vzdajú.

Panna Mária je dielňou Ducha Svätého. Ona nám prináša zjednotenie s Bohom, pretože Duch Svätý spája Boha a človeka, spája Boha a svet a spája človeka s človekom. Úcta k Panne Márii preto nie je otázkou teologického vkusu a chuti, ale je pre našu Cirkev existenčnou otázkou, pretože Mária je nositeľkou Ducha. Ona nám do domu prináša Ducha Svätého. Možno je toto výnimočnosť Jánovho evanjelia, pretože Jána nazývajú otcovia „veľkým teológom“. Kde študoval Ján teológiu? – U Márie, keď ju vzal do svojho domu!

Mária nesedí za katedrou, ale Mária kľáči na kľakadle. Človek sa teológiu učí predovšetkým na kolenách; teológiu sa učí nielen v prednáškových sálach, a hlavne nie predovšetkým tam, lež v modlitebných miestnostiach. Nie katedra, ale kľakadlo je legitímnym miestom, na ktorom sa nám zjavuje Božia sláva.

*A*keď sa náš Svätý Otec ako naozaj veľký učiteľ a teológ prihovára národom sveta, vtedy cítime, u koho sa on napokon učil, na akú vysokú školu chodil: do izbičky v Nazarete. Jeho rodičia s ním

ako s najmladším (spolu i s ostatnými súrodencami) pravidelne chodievali na púť do Altöttingu. On je už od svojho raného detstva doma v dome Kristovej Matky. Soška Panny Márie z Altöttingu je na jeho písacom stole a Panna Mária svojím dobrotivým pohľadom bdie nad jeho prácou. Minulý rok počas svojej návštevy v Altöttingu daroval Panne Márii svoj rybársky prsteň.

Na kľakadle Panny Márie sa Svätý Otec stal ako Ján, vizionár z Patmosu, veľkým prorokom, ktorý nám vierohodne a presvedčivo hlása evanjelium.

Celkom zjednotení s Máriou, ktorá prináša Ducha a sprostredkúva nadšenie, budeme i my naplnení Duchom, otvoria sa nám oči a nezvestujeme iba naštudované veci, ale Božiemu ľudu budeme môcť sprostredkovať veci, ktoré sme videli. A to je v dnešnej dobe veľmi dôležité, pretože viera mnohých ľudí vyhasína ako plameň, ktorému sa nedostáva vzduch.

Milé sestry a bratia, čo si prinesieme do svojho domu, ak do vlastného života ako súčasť svojej existencie prijmemo – tak ako Ján – Pannu Máriu? Prinášame si so sebou Ducha Svätého, takže aj o každom jednom z nás sa dá povedať: „Ty omilostený, ty duchaplný.“ Je to tak preto, lebo na katedre Panny Márie, na kľakadle, nám srdce a oči otvára Duch Svätý.

Mária, služobnica Pána

Čo si odnesieme so sebou, keď Márii otvoríme dvere svojho bytia? Do nášho života tak dostaneme ochotu slúžiť Kristovi. Panna Mária sa v evanjeliu označila len jeden raz, keď vyslovila slovo „služobnica“: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lk 1,38). Ktorá žena sa dnes odváži nazvať samu seba služobnicou? Dnes sa tak veľa hovorí o sebauvedomovaní a sebaurčení. A neláskou sa svet stáva stále viac chladným, dokonca hrozí, že do našich vzťahov vtrhne nová doba ľadová.

Kto sa dnes ešte odváži označiť sa za Pánovho služobníka alebo za Pánovu služobnicu? Panna Mária sa nazýva služobnicou. Pretože sa Ján učil od Márie, je jediným evanjelistom, ktorý na mieste ustanovenia Eucharistie opisuje šokujúcu udalosť, ako Ježiš umýva apoštolom nohy. V Ježišovi sa nám ukazuje Božie postavenie v našom svete.

Keď hľadáme Boha, vtedy zvyčajne prehladávame nebo. Ján, ktorý sa učil od Panny Márie, nám ukazuje, že miesto Krista v našom svete je pri nohách ľudí, pod našimi nohami. Môžeme po ňom stúpať, môžeme po ňom kráčať a pošliapať ho.

Služobnica Pána nám otvára oči – pomáha nám vidieť Pánovo postavenie v tomto svete: pod našimi nohami. Len kto sa dokáže skloniť, ten sa stretne s Kristom, Synom živého Boha. On však nie je len tým, ktorý umýva nohy, ale je zároveň aj „umývacím“ prostriedkom, pretože svojou krvou nás očistil od našej viny. Dovoľujem si povedať, že veľkou ženou tohto sveta, ktorá „perie“, je Mária, pretože ona nám dopomáha k čistote srdca.

Keď si Máriu opäť vezmeme do svojho života, vtedy sa zmení tvár našej Cirkvi a skrze ňu tvár sveta. Stane sa Cirkvou slúžiacou, Cirkvou, ktorá sa dokáže skloniť dolu k nohám ľudí. Ak by sme niekedy už nemali možnosť – nech nás pred tým Boh uchráni – sláviť Eucharistiu, potom nám Mária v Jánovom evanjeliu ukazuje, že vždy nájdeme pár špinavých nôh a ich umytím tiež oslávim Pánovu prítomnosť v našom strede. „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25,40). A na to potrebujeme ako ceremoniárku „Ancillu Domini – služobnicu Pána“.

Matka Tereza z Kalkaty sa to od Panny Márie naučila dokonale. V Kalkate sa skláňala k ľuďom, k nechceným deťom a k zomierajúcim. Milovala ich až do miery bolesti. Prajem si takú mariánsku Cirkev, ktorá hľadá Boha a nachádza ho pri nohách ľudí. Cirkev, v ktorej nie je na pohoršenie

označiť katolícku ženu za „služobníčku Pána“ alebo katolíckeho muža za „Božieho služobníka“. Áno, Cirkev, v ktorej je takmer vyznamenaním byť „služobnicou Pána“ a „Božím služobníkom“. Takéto mariánske skupiny a spoločenstvá sú inšpiráciou, ktorá môže mať silný vplyv a môže viesť ľudí po stopách Kristovej Matky.

Mária, Mater Dolorosa

Čo si prinesieme do života, keď Máriu vpustíme do nášho bytia?

Veľkú ochotu obetovať sa pre Boha! Keď vojak kopijou prebodol Pánovo Srdce, vtedy sa otvorilo aj Srdce Panny Márie podľa Simeonových slov: „*a tvoju vlastnú dušu prenikne meč*“ (Lk 2,35). Uctievanie Ježišovho Srdca a uctievanie Srdca Panny Márie sú Golgotou nerozlučiteľne spojené. Mária má svoju skúsenosť s utrpením. Je ženou, ktorá vie, čo je to utrpenie, pretože je plná ochoty obetovať sa pre Synovu vec, ktorá vecou vôbec nie je, veď je to on sám. Pána snímajú z kríža a kladú ho do lona Matky.

Mater Dolorosa alebo Pieta sa stala veľkým milostivým obrazom sveta. Mater Dolorosa je Kristovým krížom v dimenziách ľudí; Mária je takpovediac vertikálou kríža a mŕtvy Kristus v jej náručí je horizontálou. Kríž je mínusom sveta, ktoré sa stalo plusom Božím nasadením. Pieta je veľkým predobrazom plusu človeka. Tu na kríži je mínus prekvalifikované na plus, smrť na život, zúfalstvo na nádej, nenávisť na lásku. Mária sa s pietou posúva do úzadia a ukazuje nám Syna. Syn v obraze piety je k nám bližšie než ona sama. Ona je podobná kňazovi, ktorý nám rozdáva sväté prijímanie: Kňaz nám podáva Pánovo telo a sám stojí za ním v úzadí.

Od Leona Bloya, francúzskeho filozofa, pochádzajú tieto slová: „*Pane, ty sa modlíš za tých, ktorí ťa križujú, ale ty križuješ tých, ktorí ťa milujú.*“ Preto stojí Mária pred nami ako Mater Dolorosa, lebo Boh ju skutočne miluje. Láska je iba iným názvom utrpenia. Keď je vaše a moje utrpenie spojené s Kristom a jeho Cirkvou – ako u Márie – tak nás každá porážka Krista a jeho Cirkvi prebodne, ako kopija prebodla Pánovo Srdce a meč prebodol Srdce Panny Márie. Každý kresťan by mal byť vlastne takou Mater Dolorosa alebo Pater Dolorosus, človekom, ktorého prepadla ochota obetovať sa pre Pána a jeho Cirkev. Kto má svoje srdce na srdci Kristovej Matky, ten bude naplnený ochotou obetovať sa pre Krista a jeho Cirkev. Stať spolu s Máriou po Kristovom boku bude aj jeho utrpením. Taký človek potom nebude mať v hrudi kameň, ale otvorené srdce ako Mária. Tak ako prvý ctiteľ Božského Srdca „neveriaci Tomáš“ vo veľkonočné ráno mohol zmerať výšku a hĺbku, dĺžku a šírku Krista svojou rukou, tak sa smie kresťanský ľud modliť: „*Do svojich svätých rán skry ma...*“ Prvá je Mária, druhý je Tomáš, tretí si ty alebo ja.

„*A prijal ju do svojho domu.*“ Bola by to požehnaná hodina, keby sa dnes z kolínskej Areny nikto nevracal domov sám, ale keby ste sa na svoje pracovisko vrátili vo dvojici, s Máriou. Tak pôjdete do ďalšieho života požehnaní ako omilostení, ako slúžiaci, ako ľudia plní ochoty obetovať sa a svedkovia každodennej vernosti. Preto je táto hodina hodinou nádeje pre Cirkev v Európe, aby v prítomnosti i v budúcnosti dostala Mária právo prebývať v našom srdci.

Amen.

Kardináli a biskupi vydávajú svedectvo

Od 1. medzinárodného modlitbového dňa v roku 1997

k nám do Kaplnky Matky všetkých národov v Amsterdame prišlo poštou, telefonicky, faxom a e-mailom veľké množstvo pozdravov od biskupov z celého sveta.

Zároveň ich stále viac z rôznych krajín a kontinentov nasledovalo volanie a pozvanie na jej každoročný sviatok. Vo svojich nádherných ornátoch títo pastieri zviditeľnili svoju príslušnosť k rímskokatolíckemu, gréckokatolíckemu, sýrsko-malabarskému, melchitskému gréckokatolíckemu obradu a nepretržite dávali modlitbovému dňu celosvetový ekumenický ráz. Domov do svojich diecéz si zobrali „svetovú akciu“ ako osobné poverenie.

*P*útnici si vždy mimoriadne vážili a cenili to, že na viacerých modlitbových dňoch sa zúčastnil aj niektorý kardinál z Ríma. Na 2. medzinárodný modlitbový deň v roku 1998 rád prišiel aj rakúsky kardinál Alfons Maria Stickler († 2007), ktorý pozdravil modlitbový deň už rok predtým: „Pri čítaní amsterdamských posolstiev ... som bol od začiatku dojatý jednoduchosťou a hĺbkou týchto zjavení ... Mária, ‚Spoluvykupiteľka, Prostrednica a Orodovnica‘ ... Tieto tituly budú, tak to prorokuje Panna Mária, vyhlásené Svätým Ocom za dogmu na obnovu Cirkvi a celého ľudstva ... Verím, že tieto tituly obsahujú centrálnu výpoveď amsterdamských posolstiev. Cirkev by ich mala podriaďiť vážnemu preskúmaniu, a to vo svetle udalostí, ktoré sa udiali za posledných päťdesiat rokov v Cirkvi a vo svete (nepredstaviteľná kríza viery a morálky, politiky a hospodárstva).“

Na modlitbovom dni v Amsterdame v roku 1998 kardinál Stickler povedal:

„Aj keď Cirkev nevydala o zjaveniach žiaden posudok, ... to nebráni jednotlivým veriacim, aby prejavovali svoju nie neopodstatnenú osobnú dôveru týmto mystickým zjaveniam a posolstvám v očakávaní ich posúdenia Cirkvou ... Ja osobne som presvedčený, že tieto zjavenia Matky všetkých národov majú celkom výnimočné miesto v chápaní univerzálneho materstva preblahoslavenej Panny Márie, čo sa zjavuje prostredníctvom titulu ‚Matka všetkých národov‘. Objíma tým nielen mystické telo Kristovo, ktorým je Cirkev, ale aj všetky tie národy, ktoré dnes ešte kresťanské nie sú.“

V jubilejnom roku 2000 prišiel do Amsterdamu Ignace Moussa Daoud z Antiochie, vtedajší patriarcha a hlava Sýrsko-katolíckej cirkvi, známy ako muž dialógu a jednoty na Blízkom východe. Vo svojej kázni ďakoval Matke všetkých národov a prítomných poprosil: „Všetkých vás chcem zo srdca povzbudiť, aby ste Matku všetkých národov ... prinášali všetkým ľuďom.“

V roku 2001 povolal pápež Ján Pavol II. patriarchu do Ríma ako prefekta Kongregácie pre orientálne cirkvi a vymenoval ho za kardinála. Kardinál Ignace Moussa Daoud znovu prišiel do Amsterdamu a v roku 2003 s radosťou skonštatoval: „Matka všetkých národov Západu je aj Matkou všetkých národov Východu. Svojím sprostredkovaním u svojho Syna utvorí zo všetkých národov sveta jeden jediný národ. Zbúra bariéry a prinesie pokoj, odpustenie a lásku.“

V roku 2004, o rok neskôr, vo svojej turíckej kázni povedal:

„Prichádzame do Amsterdamu, pretože nás sem priťahuje výnimočné posolstvo, posolstvo Panny

Márie ako ‚Ženy a Matky všetkých národov‘. Ona sama prosila, aby sme si ju uctievali týmto titulom a sľúbila prehojné milosti tým, ktorí ju týmto titulom budú vzývať.“

*S*alezián Charles Bo je arcibiskupom v Rangúne v Mjanmarsku (Barma), ktoré leží medzi Indiou a Thajskom. Je presvedčený o tom, že láska k Panne Márii a jej uctievanie – práve aj titulom Matky všetkých národov – nás prevedie cez terajšiu ťažkú situáciu. O tom hovoril v roku 2005 na 7. medzinárodnom modlitbovom dni:

„Dnes som tu, aby som Panne Márii osobne vyslovil svoju vďaku pred jej milostivým obrazom. Vďaku za všetky tie veľké veci, ktoré robí v mojej krajine. Od 11. do 13. februára sme slávil Eucharistický kongres spolu s lurdským sviatkom v národnej svätyni Panny Márie v meste Nyaunglebin. Žije tam 60 000 obyvateľov, z toho je 99 % budhistov a iba hrstka katolíkov. No na slávnosť prišlo vyše 150 000 ľudí. Uskutočnili sme veľkú sviečkovú procesiu a 12. februára bola slávnostná svätá omša za prítomnosti apoštolského legáta, dvoch arcibiskupov, dvanástich biskupov a vyše 200 kňazov.

Som presvedčený, že nešlo o náhodu, keď som sa presne týždeň pred týmito slávnosťami stretol s laickými misionármi Pietrom a Chielom. Už predtým som videl obrázok Matky všetkých národov, no stretnutím s nimi som bol povzbudený nechať obrázok s modlitbou vytlačiť v miestnom jazyku. Napadlo ma, že ho dám všetkým ľuďom, ktorí prídu na slávnosť. Keďže Matka všetkých národov chcela, aby všetci pútnici dostali jej obraz, urobila zázrak a tlač 200 000 obrázkov bola v priebehu týždňa hotová. Potom už nebol problém nájsť ľudí, ktorí boli počas mariánskeho sviatku ochotní rozdávať obrázky s modlitbou, ale aj väčšie obrazy. Za veľmi krátky čas bolo vidieť obraz Matky všetkých národov v každom malom nárožnom obchodíku. S radosťou som si všimol, ako otvorene a radi ho prijímali aj ľudia inej viery a iných vierovyznaní.

Nepochybujem, že rozširovanie tejto mariánskej úcty bude pokračovať ďalej, pretože moji spolubratia v biskupskej službe si tiež zobrali jej obraz do svojich diecéz.“

*A*j biskup Joseph Nduhirubusa z diecézy Ruyigi v Burundi sa zúčastnil na 7. medzinárodnom modlitbovom dni a povedal nám:

„Chcem sa s vami podeliť o svoju radosť, že úcta k Matke všetkých národov nachádza v mojej diecéze Ruyigi obdivuhodnú odozvu a je priaznivo prijímaná.

Matke všetkých národov sme zasvätili jednu základnú školu. Zriadili sme aj svätyňu, kde si kresťania z okolia každú sobotu uctievať Matku všetkých národov modlitbou ruženca, hlavne v mesiacoch máj a október. Modlitbu Matky všetkých národov som osobne preložil a udelil jej imprimatur.

Pekný obraz Matky všetkých národov tróni na viditeľnom mieste vo všetkých kostoloch farností mojej diecézy a vlastní ho skoro každá rodina. I keď ešte nie každý dostal jej obraz, predsa sa všetci modlia modlitbu pri svätej omši počas vďakvyzdania po svätom prijímaní. V našej katedrále je umiestnený amsterdamský obraz pred oltárom, asi tak ako vo svätyni v Amsterdame.

V čase vojny prišli ku mne v noci dokonca aj ozbrojení rebeli, aby som im dal obrázok s modlitbou. Tak si myslíme a veríme, že Matka všetkých národov prispela k tomu, že v krajine umlkli zbrane, že nám darovala čas mieru, ktorý teraz po mnohých rokoch utrpenia v Burundi prežívame!“

*M*ladý arcibiskup Michael Apochi z Nigérie prišiel v roku 2005 po druhýkrát na modlitbový deň do Amsterdamu, aby sa Matke všetkých národov osobne poďakoval:

„Moja diecéza Otukpo v regióne Benue v Nigérii sa rozprestiera medzi centrálnou Nigériou a severnou hranicou spolkového štátu Enugu. Štátna cesta, ktorá spája Enugu so severnou Nigériou, vedie cez katolícku diecézu Otukpo. Na tejto ceste prichádzalo k častým ozbrojeným prepadam cestujúcich a všetko sa dostalo mimo kontroly.

Istá skupina banditov okrádala cestujúcich, ba stávalo sa, že ich aj zabili. Napriek prítomnosti miestnej

polície a špeciálnej jednotky na boj proti tejto bande sa stali jej útoky veľkým ohrozením majetku i života obyvateľov a cestujúcich. Pri hľadaní riešenia bezpečnosti tejto cesty som sa ako biskup diecézy spolu so zodpovedným kňazom z tejto oblasti rozhodol, že celú štátnu cestu zasväťím Matke všetkých národov. Prosili sme ju, aby orodovala za cestujúcich na tejto ceste a aby ich chránila pred útokmi. Teraz sme veľmi radi, keď môžeme dosvedčiť, že od zasvätenia na tejto ceste značne poklesol počet prepádov. Od januára 2005 až do doby, keď som sa z Nigérie vydal na cestu sem do Amsterdamu, nebolo počuť o žiadnom – ani len o jedinom ohrození ľudí zo strany tejto skupiny! Je to dosť veľký dôvod na to, aby sme vzdali Bohu chválu a povzbudili ľudí, aby sa so svojimi prosbami obracali na Matku všetkých národov. Kiežby pomáhala prinášať naše úmysly k svojmu Synovi Ježišovi Kristovi, nášmu Pánovi.“

Na 4. medzinárodnom modlitbovom dni v roku 2000 sa zúčastnil biskup Andreas Henrisoesanta z regiónu Lampung. Táto diecéza sa rozprestiera cez celú južnú Sumatru a je skoro taká veľká ako Holandsko. Žije tam 7 miliónov obyvateľov. Biskup Henrisoesanta prišiel na modlitbový deň, aby sa pred milostivým obrazom Matky všetkých národov poďakoval za dar kresťanskej viery v Indonézii: „Kresťania mojej diecézy žijú v diaspóre uprostred fundamentalistických moslimov a sú obklopení hinduistami a budhistami. To opakovane vedie k obrovským konfliktom. Za posledné tri roky sme zažili veľa bolestných udalostí, akými boli napríklad demonštrácie s násilnosťami a výtržnosťami, vypálenie kostolov, ničenie súkromného majetku. Prechádzame rozhodujúcou fázou premeny našej spoločnosti, v ktorej aj Cirkev dostáva veľkú výzvu a nemôže zostať pasívna.

Už mnoho rokov žijem v hlbokoj detskej jednote s Pannou Máriou, a keď som po prvýkrát počul o Matke všetkých národov, ihneď sa mi tento pekný titul zapáčil. Preto som sa podrobnejšie informoval o udalostiach týkajúcich sa Matky všetkých národov a prišiel som k záveru, že uctievanie Panny Márie týmto nádherným titulom je veľmi vhodné predovšetkým pre náročnú pastoračnú službu v mojej vlasti. Prečo?

Samotní moslimskí fundamentalisti si uctievajú Máriu ako Mirjam. Milujú ju, ona je jednou z nich. Ja sám som preložil modlitbu na jej obrázku do miestneho jazyka. Prial by som si, aby sa táto modlitba v našej materinskej reči rozširovala v mojej diecéze medzi kresťanmi, ako aj medzi našimi moslimskými, budhistickými a hinduistickými bratmi a sestrami. Dúfam, že postupom času bude Mária s týmto novým titulom stále viac známa a milovaná, a že táto spoločná láska k nej ako Matke a Vládkyni zjednotí moslimov, kresťanov, budhistov a hinduistov a urobí z nich opravdivých bratov.

V mojej diecéze sú dve veľké mariánske pútnické miesta. K jednému z nich putujú pravidelne aj moslimovia, aby tam prosili Mirjam o pomoc. Zamýšľam, že práve túto mariánsku svätyňu, keď bude láska k Matke všetkých národov v srdciach zakorenená, zasväťím práve jej. Prosím, pomôžte mi svojimi modlitbami uskutočniť všetko tak, ako to Boh chce!“

Biskup Michael Angkur z mesta Bogor na ostrove Jáva, ktorý už v roku 1999 prišiel so skupinou pútnikov z Indonézie, si po modlitbovom dni v roku 2005 vypýtal čo najväčší obraz Matky všetkých národov pre kostol, ktorý jej je zasvätený:

„Na modlitbovom dni v Amsterdame som druhýkrát, na tomto mieste som stál už pred šiestimi rokmi. Keď som sa vtedy vrátil do Indonézie, mal som jedno túžobné želanie. A to môžem dnes ‚viditeľne‘ priniesť k Matke všetkých národov.

V roku 1999 ma modlitbový deň veľmi oslovil. Vo veľkej oblasti mojej diecézy, kde žije 14 miliónov obyvateľov, je 70 000 katolíkov a pre nich sa tu nenachádzal žiaden kostol. Pokúsil som sa teda mojich ľudí doma zmobilizovať, lenže vo všeobecne ťažkej situácii nebolo možné ani len pomyslieť na stavbu kostola! A tak som v roku 1997 vyzval svojich veriacich, aby sa v prvom rade modlili, aby sa pomodlili aj novému k Matke všetkých národov. Vzápätí to urobili, modlili sa novému a aj modlitbu Matky všetkých národov.

Pán vypočul naše modlitby. V roku 2004 som dostal od vlády kus pozemku – zdarma! Štyri roky som musel čakať na povolenie, no nakoniec som ho dostal. Nato som pozval nuncia a aj katolíckeho veľvyslanca na obhliadku stavebného pozemku a spoločne sme rozmýšľali, ako by sme mohli dostať ďalšie potrebné povolenia. Už po roku sme so stavbou kostola mohli začať! Keď sme boli spolovice hotoví, všade v krajine sa rozšírili veľké nepokoje. Tu som odporúčal veriaci, aby sa nestrachovali a slávil svätú omšu na voľnom priestranstve. V tom čase som aj ja celebroid vždy pod holým nebom. V decembri 2004 sme mohli sláviť Vianoce už v novom kostole. Nie je ešte síce úplne hotový, ale aj napriek tomu som tam slávil svätú omšu. Začínal som s päťdesiatimi rodinami. Teraz mám už vyše 1000 rodín. Kostol sme plánovali približne pre 1500 ľudí, ale už teraz nemáme dosť miesta a na veľké sviatky musíme okolo kostola postaviť stany. Kostol je plný do prasknutia! Prosím, dovoľte mi, aby som sa teraz k Žene, Matke všetkých národov pomodlil jej modlitbu v mojej rodnej reči. Ďakujem!“

*M*ons. Joseph Kingsley, predseda Konferencie biskupov na Srí Lanke a biskup diecézy Tricomalee-Batticaloa, prišiel v roku 2000 na 4. medzinárodný modlitbový deň. Patrí do prenasledovanej etnickej menšiny Tamilov a jeho brat prišiel vo vojne o život.

Ešte krátko pred cestou mal biskup dojem, že pre silné nepokoje nebude môcť krajinu opustiť. Ale potom sa predsa len rozhodol: „Veď ja idem na modlitbový deň k Matke všetkých národov, aby som ju viac než kedykoľvek prosil o pokoj a o mier.“ V Amsterdame vydal pekné svedectvo:

„Som tiež hlboko presvedčený, že materinské prísluby a snahy Matky všetkých národov priniesť nám mier a jednotu majú hlboký zmysel a význam aj pre moju krajinu. Moja vlasť totiž prežíva už 20 rokov obdobie násilia a vojny so všetkými jej strašnými následkami ako sú chudoba, bieda a nenávisť.

Pretože žijem vo východnej provincii, je aj moja diecéza, žiaľ, vohnaná do tohto zla. Veľké starosti a strach ma preto nútia modliť sa k Matke všetkých národov, aby urýchlila proces zmierenia a zjednotenia na Srí Lanke. Práve preto som poveril kompetentných kňazov v mojej diecéze preložiť modlitbu Matky všetkých národov do tamilského a sinhalského jazyka. A teraz členovia Mariánskej légie všade rozdávaajú 75 000 obrázkov s modlitbou v sinhalsčine a 25 000 v tamilčine.

Posolstvá Panny Márie, ktoré dala v rokoch 1945 a 1959 jednoduchej žene v Amsterdame, sú veľmi aktuálne a nadčasové. Javia sa ako ďalší výnimočný, Bohom darovaný prostriedok, aby nás voviedli do novej éry pokoja a lásky, do éry jednoty medzi národmi a krajinami a aby urobili koniec vojnám a nešťastiu. Prinášajú nové Turíce s vyliatím Ducha Svätého na všetkých tých, ktorí hľadajú útočisko u Panny Márie ako u Prostrednice a Orodovnice.“

Dňa 8. septembra 2004 nám biskup Kingsley do telefónu povedal: „Mesiac po mojom návrate z modlitbového dňa, po dvadsiatich rokoch občianskej vojny celkom neočakávane uzavreli znepriatelené kmene prímerie. Došlo k mierovým rokovaniam, ktoré s prestávkami ešte stále trvajú, a máme dobré vyhliadky, že budú pozitívne pokračovať.“

„*S*om hrdý, že môžem spolupracovať na celosvetovom rozširovaní úcty k Matke všetkých národov!“ – napísal arcibiskup Soozha Pakiam zo svojej indickej vlasti Kerala do Kaplnky Matky všetkých národov krátko po svojom návrate z 3. medzinárodného modlitbového dňa. Tam v roku 1999 počas slávania vigílie Turíc povedal: „Na rozličných miestach mojej diecézy sa šíri úcta k Panne Márii ako k Matke všetkých národov. Ja sám sa divím, ako som sa dostal do tohto hnutia. Čo ma najviac oslovilo, bola modlitba, ktorú nám dala sama Panna Mária. Je to významná, krátko a hlboká modlitba. V podstate je to úpenlivá prosba o príchod Ducha Svätého ..., aby Boží Duch zostúpil do srdc všetkých

národov a žil v nich, aby boli uchránené od skazy, nešťastia a vojny.

Práve z tohto dôvodu som napísal pastiersky list, v ktorom prosím všetkých kňazov mojej diecézy, aby sa naučili naspamäť túto peknú modlitbu a aby ju učili aj všetkých svojich farníkov. Ja sám sa túto modlitbu modliavam viackrát denne, lebo čo dnes potrebujeme, nie sú v prvom rade nové zákony, nová teológia alebo liturgia, ale viac ako všetko ostatné potrebujeme nové vyliatie Ducha Svätého, aby Boží Duch vzal naše srdcia z kameňa a dal nám srdcia z mäsa.“

Arcibiskup Sooja Pakiam ako pastier 250 000 hlboko veriacich praktizujúcich katolíkov v diecéze Trivandrum prišiel v roku 2003 opätovne do Amsterdamu a vo svojej prednáške povedal:

„Som šťastný, že vám môžem oznámiť, že ... milostivý obraz Matky všetkých národov bol slávnostne posvätený v štyroch kostoloch diecézy.

Peknú modlitbu, ktorú nás naučila sama naša nebeská Matka ako Matka všetkých národov, všade radi prijímajú a radi sa ju modlia. V celej diecéze bolo rozšírených 100 000 obrázkov s modlitbou v našej materinskej reči.“

Svedectvá svetovej akcie

Tri apoštolské sestry nám na začiatku modlitbového dňa v Kolíne porozprávali, ako môže každý nájsť svoj vlastný spôsob spolupráce na rozširovaní obrázka a modlitby Matky všetkých národov. Panna Mária má potom už pripravených veľa možností ako sa dotknúť ľudských srdc.

P. Cornelio Fouchier je holandský misionár, ktorý pôsobí v Chile už takmer 50 rokov. V apríli napísal do Amsterdamu: *„Tento rok sme na Kvetnú nedeľu upevnili obrázky s modlitbou na palmové ratolesti a potom sme ich po jednom rozdávali našim farníkom, aby sa Matka všetkých národov takýmto spôsobom dostala do všetkých rodín. Vytlačiť obrázky s modlitbou a rozširovať ich sa rozhodla Mariánska družina v Chile.*

V inej farnosti sme na Deň matiek rozdali všetkým matkám obrázok s modlitbou Matky všetkých matiek. Približne 500 matiek malo veľkú radosť.“ Ak to len bude možné, chcel by sa tento misionár zúčastniť na modlitbovom dni aj na budúci rok.

*D*ňa 9. mája 2009 prišiel do milostivej kaplnky mladý muž a podal sestre Márii Columbe sviečku so slovami: *„Túto sviečku chcem darovať Matke všetkých národov ako prejav vďačnosti, lebo ma vyslyšala.“* Potom nám Petr Sládeček z Čiech porozprával o dôvode svojej dlhej púte:

„Keď moja manželka Helena čakala tretie dieťa, v treťom mesiaci tehotenstva išla na obvyklé vyšetrenia. O týždeň neskôr sme dostali doporučený list, v ktorom nám oznamovali, že naše dieťa bude s najväčšou pravdepodobnosťou mongoloidné.

Lekár nám radil ísť na ďalšie vyšetrenia alebo aj na potrat. My sme sa však hneď rozhodli, že dieťa prijmem aj s Downovým syndrómom, a preto sme ďalšie vyšetrenia odmietli.

Dva dni som nevedel prijať, že dieťa, ktoré sme čakali, by mohlo byť postihnuté. Počas tretej bezsennej noci som Panne Márii spontánne sľúbil:

„Panna Mária, ty vieš, že Ťa milujem, ty vieš, že moje deti ti patria; prosím, prijmi aj toto dieťa, a keď je to možné, tak ho uzdrav. Sľubujem ti, že keď bude zdravé, tak pôjdem na púť do Amsterdamu a

na tvoju česť ti tam zapálím sviečku.' Od tohto okamihu som sa začal každý deň modliť modlitbu k Matke všetkých národov a robím tak až podnes. Poprosil som aj všetkých mojich priateľov, aby sa so mnou za dieťa modlili. 2. januára tohto roku sa narodil Matouš. Úplne zdravý!“

*B*ezdetnosť je kríž, ktorý nesie viac manželstiev, než si vieme predstaviť. Ale práve prosba o dieťa je tou prosbou, ktorú Matka všetkých národov opätovne vypočuje. To mohol zažiť aj švajčiarsko-panamský manželský pár, Ursula Yanguéz-Feiss a jej manžel Eduardo.

Ursula nám začiatkom mája napísala: „Približne päť rokov sme sa vážne snažili mať dieťa, no všetko bolo neúspešné. Takpovediac poslednou nádejou bola naša púť do Amsterdamu na Veľkú noc v roku 2007. Po návrate odtiaľ hneď hlásil svoj príchod náš syn. Max je našim skutočným slniečkom... S veľkou vytrvalosťou sa snaží nadviazať očný kontakt s každou osobou. Snaží sa o to tak dlho, až kým mu ten druhý úsmev neopätuje ... Ďakujeme Matke všetkých národov za jej orodovanie u Pána!“

*V*kolumbijskom meste La Estrella sa už niekoľko rokov vždy 31. mája slávi sviatok ku cti Matky všetkých národov. Orlando Hurtado nám o sviatku, ktorý usporiadali minulý rok, napísal: „Bol to nádherný deň. Na začiatku procesie s ‚Madre de todos los pueblos‘, s ‚Matkou všetkých národov‘ nás bolo len zopár. Ale potom sa pripojila skupina študentov z policajnej akadémie a jedna celá školská trieda a slávnostný sprievod sa stále predlžoval. Na záver sme si Matku všetkých národov uctili svätou omšou. S veľkou radosťou ju potom prijali aj v susedných farnostiach.“

*K*u cti Matky všetkých národov bolo postavených už veľa kostolov a kaplniek. Tak to bolo aj blízko Ravensburgu, v rodnom kraji sr. Judith. Na modlitbovom dni nám porozprávala, ako tam vznikla malá kaplnka na okraji lesa:

„Dňa 20. septembra v minulom roku som so štyrmi spolusestrami zložila svoj slávnostný sľub sestry nášho spoločenstva. Na našu veľkú radosť bol hlavným celebrantom liturgickej slávnosti v Nových Hradoch v Čechách kardinál Meisner.

Všetko sa vlastne začalo tým, že som svojich dvoch bratov poprosila, aby sa doma každý deň za mňa modlili modlitbu Matky všetkých národov ako prípravu na môj slávnostný sľub. Súhlasili a brat Jozef dokonca navrhol, že by sa ju s nimi mohli modliť aj ďalší ľudia. Keď práve v tom čase museli u nás na dvore vypáliť jeden smrek, mojich bratov napadlo, že by z dreva mohli urobiť malú kaplnku Panny Márie. Ako povedali, tak aj urobili. Jedna priateľka mojej mamy, ktorá je učiteľkou technického kreslenia, urobila skicu. Moji dvaja bratia dopravili strom na pílu. Istý náš priateľ stolár opracoval dosky. Pripravili aj kvalitný základ, ktorý iný náš známy obložil malými mozaikovými kamienkami. Ďalší priateľ rodiny je klampiar, a ten na kaplnku urobil medenú strechu. Na oltárik pripevnili obrázok a modlitbu Matky všetkých národov, a tak sa Panna Mária sama stará o to, aby ju tam ľudia spoznali. Túto mariánsku kaplnku, ktorá je umiestnená na tichej čistinke v lese, už medzičasom náš pán farár oficiálne posvätil. Na želanie pána farára viedla v polovici mája okolo kaplnky prosebná procesia. Počas nej sa modlili za kňazov a za povolania a na záver sa pomodlili modlitbu Matky všetkých národov. Odvtedy sa k ľuďom dostalo už mnoho obrázkov. Istá staršia pani z vedľajšej farnosti sa veľmi potešila, keď jej sused z prechádzky priniesol obrázok s modlitbou.

A tak môžem len ďakovať za tento veľmi pekný a špeciálny darček, ktorý obdarúva aj iných, lebo ľudia tam nachádzajú útechu, silu a pokoj, ktorý prisľúbila Matka všetkých národov.“

*D*ňa 22. októbra 2008 si urobilo vyše dvadsať detí vo veku osem až deväť rokov púť k Matke všetkých národov do Amsterdamu. Tieto deti zo známej rybárskej dedinky Volendam viedol kaplán Nars Beemster. A nezostalo len pri peknej svätej omši a milom výlete, pretože na želanie kaplána si deti vzali so sebou do Volendam zarámovaný obraz Matky všetkých národov.

„Odvtedy každý mesiac,“ tak nám rozprával kaplán Beemster, „s deťmi v katechetickej skupinke žrebujeme, kto z nich v priebehu nasledujúceho mesiaca prichýli Pannu Máriu. Šťastní výhercovia vždy vyjadrujú svoju radosť hlasnými výkrikmi. Osobne potom priniesiem putovný obraz do rodiny a prídem ho aj vyzdvihnúť. Keby som prinášal obraz alebo sochu Pána Ježiša, nebolo by to také jednoduché. Ale pre Pannu Máriu, a to je zaujímavé, sú ľudia veľmi otvorení, ba aj vtedy, keď aktívne svoju vieru nepraktizujú. Je dobré, že za Matkou všetkých národov je viditeľný kríž, takže takto prichádza s Pannou Máriou do domu vždy aj Ježiš. Keď sa lúčim, deťom urobím krížik na čelo a vtedy využívam príležitosť a požehnám osobne aj rodičov.“

Pani Annie Broekhoven zo Steinu (na juhu Holandska) sa už skoro rok a pol stará o jeden putovný obraz. Robí to telom i dušou a počas týchto šesnástich mesiacov priniesla ‚Vrouwe‘, ‚Matku‘ do viac ako 60 domácností. Porozprávala nám:

„Keď prinášam a odnášam putovný obraz, je to pre mňa vždy výnimočný sviatok. Po ceste sa modlím a spievam a vždy prosím Pannu Máriu za tých, ku ktorým jej obraz prinášam. V rodine hostiteľov potom vyhladáme pre putovný obraz najkrajšie miesto, a keď ho ozdobíme kvetmi a sviečkami, spoločne sa pomodlíme ruženec. Rada pritom hostiteľom pripomínam: ‚Budte si istí, že ste teraz prichýlili vašu Matku. Modlite sa spolu ako rodina a rozprávajte sa s ňou; zverte jej svoje starosti a svoje problémy a pocítite jej dar pokoja a mieru.‘“

Istá vdova, ku ktorej pani Broekhoven priniesla putovný obraz, vnútorne veľmi trpela. Tri z jej piatich detí už viac rokov odmietali akýkoľvek kontakt so svojou matkou len preto, že počas ich vzájomnej hádky sa nepostavila na stranu žiadneho z nich. Presne v tom čase, keď bol putovný obraz u nej, celkom nečakane prišli za ňou domov dve z týchto troch detí. Matka bola prešťastná.

Nasledujúci príklad nám ukazuje, že Panna Mária sa stará aj o zdanlivo nepodstatné veci.

Istá pani sa v Margratene (na juhu Holandska) už mnoho rokov dobrovoľne stará o hrob amerického vojaka na cintoríne padlých počas druhej svetovej vojny. Už dlhšie si želala dozvedieť sa niečo viac o tomto mladom vojakovi, o ktorom vedela len to, že sa volal Roy Kirckpatrick. Viackrát už podnikla kroky, aby o ňom zistila čosi viac, no vždy neúspešne. Pani Broekhoven túto ženu povzbudila: „Veď sa o tom porozprávaj s Matkou všetkých národov!“

A skutočne. Práve v tom čase, keď mala u seba putovný obraz, jej zavolali z holandského vojnového inštitútu. Ozvala sa im istá pani z Ameriky, ktorá chcela vedieť, kto sa stará o hrob Roya Kirckpatricka. Pre paniu v Margratene, u ktorej práve bol putovný obraz, to nebola vôbec žiadna náhoda! Neskôr dostala fotografiu 20-ročného parašutistu z Barringtonu v štáte Washington a aj kontakt na jeho rodinu.

„Dalo by sa hovoriť ešte o mnohých udalostiach,“ povedala pani Broekhoven, „aj keď sú to väčšinou malé a skromné milosti, radosti a vypočutia. No čo si vždy znovu všimnem: Všade ľudia cítia prítomnosť Panny Márie, keď k nim príde putovný obraz. Zažijú predovšetkým lásku a pokoj. V tejto veľmi hektickej dobe tak nájdú ľudia opäť pokoj v modlitbe pri Matke.“

„Nech sa všetci vrátia ku krížu, až potom
môže nastať pokoj a mier.“

(11.02.1951)